

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Pavel
Grițco în interesele lui Elizaveta Talianskaia,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de
chemare în judecată depusă Elizaveta Talianskaia împotriva
Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului
administrativ și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

împotriva deciziei din 6 mai 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-589/25
NR. PIGD 2-23137446-01-3ra-08082025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod
administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu
constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud. G. Cazacu,
Curtea de Apel Chișinău, jud. Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici,

08 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocatul Pavel Grițco în interesele lui Elizaveta Talianskaia,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Munteanu,

Diana Stănilă, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 25 septembrie 2023, Elizaveta Talianskaia a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând:

- anularea Decizia nr. 568/23DAA din 7 septembrie 2023 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație;
- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație la acordarea unei forme de protecție în Republica Moldova.

2. În motivarea reclamanta acțiunii a indicat că, este cetățeană a Federației Ruse, născută în 1965, dar care a părăsit această țară în anul 1999, stabilindu-se în Ucraina împreună cu concubinel său ucrainean, fără a mai reveni în Rusia.

3. În contextul actualei invazii ruse în Ucraina, reclamanta susține că se află într-o situație de vulnerabilitate extremă, neavând posibilitatea de a se întoarce în Ucraina din cauza conflictului armat, dar nici în Federația Rusă, stat cu ale cărui politici nu se identifică și unde consideră că ar putea fi persecutată din motive de opinie politică. Aceasta invocă existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, motiv pentru care consideră că întrunește condițiile prevăzute la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

4. Totodată, face trimitere la art. 56 din Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor, subliniind că autoritățile nu au realizat o analiză completă a situației sale personale, incluzând istoricul migrațional, identitatea națională, și absența sprijinului familial sau comunitar în țara de origine. De asemenea, susține că nu i-a fost acordat beneficiul dubiului, deși ar fi îndeplinit condițiile prevăzute de art. 44 din Legea azilului, întrucât a depus eforturi rezonabile în susținerea cererii și a oferit declarații coerente și plauzibile.

5. În subsidiar, invocă art. 19 din Legea nr. 270/2008 privind posibilitatea acordării protecției umanitare, întrucât în cazul unei returnări forțate în Federația Rusă, există un risc real de a fi supusă unor tratamente inumane sau degradante, astfel cum sunt definite la art. 45 alin. (3) lit. b) din aceeași lege.

6. Accentuează importanța realizării unei evaluări individualizate a cererii de azil, în spiritul principiilor fundamentale ale dreptului internațional al refugiaților, solicitând instanței să constate că în prezenta speță se impune acordarea unei forme de protecție, având în vedere riscurile semnificative la care este expusă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

7. Prin hotărârea din 02 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de către Elizaveta Talianskaia împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea deciziei de respingere a cererii de azil și obligarea acordării formei de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 03 decembrie 2024 Elizaveta Talianskaia a depus cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii din 2 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, iar la 17 februarie 2025 a depus cerere de apel motivat, solicitând casarea integrală a hotărârii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 06 mai 2025 a Curții de Apel Centru s-a respins apelul declarat de Elizaveta Talianskaia și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 02 decembrie 2024.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut art. 1, art. 16, art. 17 alin. (1), art. 18, art. 20, art. 42, art. 45, art. 47, art. 63, din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pct. 51, pct. 22, pct. 62 și pct. 71 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, și a notat că, reclamanta în cererea de azil a invocat faptul că dorește să se reîntoarcă în Ucraina, unde locuiesc toți copiii și nepoții săi și unde se află locuința sa, făcând referire doar la țara în care a locuit în ultimii ani, Ucraina, și nu la țara sa de origine, Federația Rusă.

11. Curtea de Apel a remarcat că, în cadrul interviului, la întrebarea ce ține de motivele pentru care a plecat din Federația Rusă, reclamanta a comunicat că a plecat în 1999, împreună cu soțul său, cetățean al Ucrainei, care se pensionase și au plecat să locuiască în Ucraina. Nu în ultimul rând, atestând că în cadrul interviului, solicitanta azilului pe teritoriul R. Moldova, Elizaveta Talianskaia, a comunicat că nu a avut probleme cu autoritățile de stat și în societate.

12. A notat instanța de apel că, susține poziția primei instanțe, despre netemeinicia acțiunii reclamantei și lipsa temeiurilor pentru anularea deciziei IGM privind respingerea cererii de azil. Or, potrivit declarațiilor proprii ale reclamantei, plecarea din Federația Rusă a avut loc în anul 1999, împreună cu soțul său, cetățean ucrainean, fără existența vreunei presiuni externe sau a unor motive de persecuție. Motivația oferită a fost de natură personală și familială - soțul se pensionase, iar cuplul a decis să se stabilească în Ucraina. Aceste informații, confirmate în cadrul

interviului de azil, nu indică existența unei temeri actuale sau anterioare de persecuție, astfel cum este definită de cadrul legal aplicabil.

13. A subliniat că, reclamanta a recunoscut în mod expres că pe parcursul șederii sale în Federația Rusă, nu a avut probleme cu autoritățile de stat sau în societate, aspect care exclude existența unei traume sau a unui pericol anterior care ar justifica cererea de azil.

14. În consecință a constatat că, nu există o legătură de cauzalitate între părăsirea teritoriului Federației Ruse și vreun act de persecuție sau amenințare, ceea ce lipsește cererea de fundamentul prevăzut de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

15. Relevă Curtea de Apel că, solicitanta a manifestat în mod repetat dorința de a se întoarce în Ucraina, invocând faptul că acolo se află familia sa, respectiv copiii și nepoții. Deși această dorință este uman justificabilă, legea azilului se referă exclusiv la riscul în statul de cetățenie, nu în statul terț în care persoana a locuit temporar sau chiar permanent. Solicitanta nu a dobândit cetățenia ucraineană și nici nu a invocat un risc de persecuție din partea autorităților ucrainene.

16. Totodată indică că, deși reclamanta face trimitere la situația generală de insecuritate cauzată de conflictul armat din Ucraina și la opoziția sa față de politica Federației Ruse, aceste circumstanțe nu sunt însoțite de indicii concrete privind existența unui risc individualizat de tortură, tratamente inumane sau degradante, în cazul întoarcerii în Federația Rusă. Nu au fost prezentate probe privind acțiuni represive, antecedente penale, implicare politică activă sau alte elemente care să atragă aplicarea protecției subsidiare.

17. De asemenea reține că, reclamanta nu a prezentat documente justificative pentru susținerea cererii și nu a demonstrat că a depus toate eforturile pentru a aduce în sprijinul său elemente relevante. Declarațiile sale, deși coerente, sunt vagi și lipsite de coroborare cu riscuri individuale, ceea ce conduce la excluderea acordării beneficiului dubiului prevăzut de lege.

18. Subsecvent a notat că, pretenția de bază a reclamantei cu privire la anularea Deciziei nr. 5687/23/DAA din 7 septembrie 2023, a fost respinsă, instanța de fond a dispus respingerea acțiunii inclusiv în partea obligării emiterii actului administrativ individual favorabil, or, legalitatea actului defavorabil contestat, lasă fără conținut cerința de obligare a emiterii actului favorabil, deoarece doar ilegalitatea actului contestat condiționează admiterea și cerinței de obligare a emiterii actului favorabil.

19. Completul instanței de apel a respins ca neîntemeiat argumentul apelantului potrivit căruia hotărârea primei instanțe ar fi lipsită de temei, menționând că, hotărârea atacată este legală și temeinică, fiind întemeiată pe o corectă interpretare și aplicare a normelor de drept material și procesual. Instanța de fond a realizat o analiză pertinentă a probatoriului administrat, a stabilit în mod corespunzător circumstanțele relevante cauzei, a calificat în mod just raportul juridic dedus judecății și a oferit o motivare clară și completă a soluției pronunțate. Iar celelalte

argumente invocate de apelant nu au fost reținute de instanța de apel, acestea contravin celor deja analizate anterior și vizează aspecte de fapt constatate și clarificate în mod corespunzător de prima instanță.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

20. La 30 iulie 2025 avocatul Pavel Grițco în interesele lui Elizaveta Talianskaia a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 06 mai 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă acțiunea înaintată.

ARGUMENTELE RECURSULUI

21. În motivarea recursului a reiterat cele invocate în cererea de chemare în judecată, cererea de apel și suplimentar a indicat că, hotărârile instanțelor inferioare se bazează în mod determinat pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, au examinat cauza superficial și nu au ținut cont doar de argumentele Inspectoratului General pentru Migrație.

22. De asemenea, apreciez ca fiind injustă și neîntemeiată concluzia instanțelor inferioare privind netemeinicia revendicărilor formulate de Elizaveta Talianskaia, instanțele incorect dispunând respingerea acestora. Instanțele inferioare nu a stabilit toate circumstanțele și raporturile juridice care au importanță pentru soluționarea cauzei, nu au apreciat corect probele din dosar prezentate de participanții la proces și nu au aplicat corect legea materială și legea procedurală, astfel constată ilegalitatea hotărârilor instanțelor inferioare în întregul ei.

23. În drept a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

POZIȚIA INTIMARULUI

24. Prin referința depusă la 29 august 2025 Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea recursului.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

25. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

26. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

27. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

28. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

29. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată participanților la proces 15 iulie 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din posta electronică anexat la dosar (f.d.68).

30. Cererea de recurs a fost depusă la 30 iulie 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

31. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele precitate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

32. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile

instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare a erorilor de drept.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

34. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de avocatul Pavel Grițco în interesele lui Elizaveta Talianskaia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a hotărârii recurate.

35. Din analiza recursului declarat de avocatul Pavel Grițco în interesele lui Elizaveta Talianskaia rezultă, că ultimul a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

36. Referitor temeiul menționat, Completul de judecată relevă că noțiunea de „hotărâre arbitrară” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr.246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, intră în această categorie hotărârile pronunțate cu bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitrarietatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

37. Pe de altă parte, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

38. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

39. Așadar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de avocatul Pavel Grițco în interesele lui Elizaveta Talianskaia, conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător.

40. Criticile recurentului, astfel cum sunt formulate, nu se circumscriu niciunuia dintre temeiurile de admisibilitate ale recursului prevăzute de art. 245¹ din Codul administrativ și, prin urmare, nu sunt apte să influențeze admisibilitatea acestuia.

41. Pe latura procesuală a recursului, completul mai reține că argumentarea recursului se rezumă în esență la reluarea tezelor de fond, fără o individualizare clară a motivelor de admisibilitate prevăzute limitativ de art. 245¹ din Codul administrativ. Chiar și trecând peste această deficiență și analizând pe fond, criticile se dovedesc nefondate pentru rațiunile expuse.

42. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

43. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

44. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

45. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

46. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

47. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

48. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest 12 sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

49. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Pavel Grițco în interesele lui Elizavetei Talianskaia.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Diana Stănilă